

Integritatea lui Dumnezeu și integritatea creștină. Comportament corect în Epistola lui Iacov cu precădere în Iac. 1,2–18

Înainte de a începe tratarea problemei formulate în titlu, trebuie să fac câteva observații justificatoare la începutul referatului.

Pornesc de la ipoteza că versetele 2–18 din capitolul întâi al Epistolei lui Iacov reprezintă o unitate coerentă, în care autorul își expune ideea principală a epistolei sale. Conform acesteia integritatea creștină izvorăște din integritatea lui Dumnezeu, de aceea trebuie păstrată și menținută indiferent de condiții. Din această dublă privință, expresia integritate indică faptul că există o armonie totală între sistemul de valori al unei persoane (sau al unei comunități) și faptele sale. Vorbind despre Dumnezeu acest lucru se arată prin faptul că El acționează cu consecvență și cu totul conform propriei esențe (fiind credincios lui însuși), iar în privința persoanei sau a comunității prin faptul că faptele lor sunt reglate și controlate de credința în Dumnezeu. Urmându-l pe Iacov, integritatea creștină este acceptată ca unitatea vieții creștine, mai exact, ca și unitatea credinței și vieții (aici: stil de viață, conduită), care înseamnă în mod concret că omul creștin se comportă în conformitate cu propria sa credință în privința tuturor aspectelor vieții și tuturor problemelor legate de acestea.

Toate părțile acestei secțiuni, indiferent de determinarea tematică concretă, se integrează în mod organic în unitatea mai mare, și datorită faptului că în procesul argumentației toate părțile îndeplinesc o funcție specială, sunt elemente indispensabile ale exprimării ideii de bază. În această parte introductivă Iacov nu prezintă subiectele caracteristice ale epistolei, ci încearcă să clarifice prin expunerile sale ideea principală a epistolei în fața cititorilor săi. Acesta este deci cheia înțelegerii totalității înscrisului.

Ispita în sine, ideea recurentă a secțiunii, nu poate fi considerată subiectul principal al introducerii, în ciuda apariției frecvente. Multitudinea de expresii care îndeamnă la statornicie, perseverență sau recunoașterea corectă a esenței ispitei arată că acest motiv apare doar ca unul negativ, ca și contrapunct al ideii principale, pentru a evidenția ceea ce este într-adevăr important. Problema integrității devine arzătoare când ispita amenință să dezbină unitatea vieții creștine, independent de forma concretă în care se arată. După aceste observații voi trece la expunerea subiectului.

Divizare

Versetele 1,2–18 din epistola lui Iacov pot fi împărțite în două unități mai mari. Prima, adică versetele 1,2–12 îndeamnă și învață la rezistența în fața ispitelor, pentru a îndrepta în final atenția cititorului asupra consecințelor statorniciei. Scopul este menținerea integrității creștine. Cea de-a doua unitate, versetele 1,13–18 sunt dominate înainte de toate de afirmațiile despre

BEJEGYZÉS TÍPUSA

- Előadás

ELŐADÓ

- Kállay Dezső

TEXTUS

- Jakab 1

BIBLIAI REFERENCIA

- Textus: James 1:2-18

KULCSSZAVAK

- viselkedés

LETÖLTÉS

- Nincs letölthető adat.

ESEMÉNY

- Romániai Biblikusok Szövetségének éves szimpóziuma Nagyszében | 2015-02-27

Dumnezeu. În locul expunerilor ontologice autorul își convinge cititorii prin propoziții afirmative și negative de unitatea dintre esența lui Dumnezeu pe de-o parte, respectiv voința, atitudinea și faptele Lui pe de altă parte. Viața (nouă) a asistenței este un rezultat direct al acestei unități totale și eficiente.

PRIMA MARE UNITATE: IACOV 1,2-12

Prima parte o tratăm împărțită în patru subunități: versetele 2-4, 5-8, 9-11 și 12. Facem abstracție de faptul de a da un titlu fiecărei unități.

Versetele 2-4

Problema abordată de această scurtă secțiune este rezistența în fața ispitelor, respectiv rezultatul acestei fapte, adică o viață creștină perfectă, fără cusur și completă. Acest rezumat concis atrage atenția asupra direcției argumentației. Scopul pe care Iacov și-l trasează este protejarea unității vieții creștine în toate împrejurările.

Pericolul iminent care amenință întotdeauna integritatea creștină este descris de autor cu o singură expresie: ispite (πειρασμοί). Atributul asociat substantivului (ποικίλοι – felurite) are sens calitativ și mai puțin cantitativ, arătând diversitatea ispitelor. Iacov nu clarifică însă noțiunea ispitei, și mai târziu constată doar că ispita este în legătură strânsă cu dorințele umane. Ispita poate deci include practic tot ce poate întâlni omul de-a lungul unei vieți întregi în cele mai diverse situații.

Conform lui Iacov ispita este încercarea credinței (v.3). A fi ispășit înseamnă a fi încercat (δοκίμιον). Iar rezultatul încercării credinței este răbdarea (ύπομονή), adică comportamentul unei persoane care stăruie, și rezistă neclintit încercării. În această perioadă a tentațiilor diverse tocmai acest fapt trebuie luat în considerare de destinatari (γινώσκοντες). Stăruința este utilă nu în sine, ci în atingerea unui scop definit: ”ca să fiți desăvârșiți, întregi și să nu duceți lipsă de nimic.” (v.4) Șirul de attribute atașate verbului copulativ accentuează importanța ideii exprimate. Iacov și-a condensat esența spuselor sale în această propoziție circumstanțială finală. În centrul atenției sale se află nu doar o parte, un segment al vieții creștine, ci totalitatea existenței creștine. Aceasta include tot ceea ce este amintit în acest verset: gândire, hotărâre, atitudine, faptă. Ispita amenință descompunerea acestei totalități, iar acest pericol iminent poate fi combătut doar prin perseverența și statornicia de care se dă dovadă în perioada încercării credinței. Cei care recunosc și admit acest fapt, nu se vor mai mira de avertismentul lui Iacov de la începutul secțiunii: considerați o bucurie mare și să considerați întotdeauna o bucurie faptul că sunteți ispășiți în diverse moduri.

Versetele 5-8

Chemarea: cine nu are înțelepciune, să-i ceară lui Dumnezeu (v.5), nu sună foarte straniu în 1,5 dacă ne gândim că recunoașterea și tratarea problemei

schitate în versetele 2–4 conform lui Iacov depinde de judecată și comportamentul perseverent aferent acesteia.

Legătura dintre cele două secțiuni este realizată prin repetarea verbului λειπόμεναι (v.4 și v.5). Scopul este totalitatea, viața creștină perfectă, intactă din toate privințele, din care nu lipsește nimic. Acolo unde însă există lipsuri, pentru că de exemplu lipsește înțelepciunea, această lipsă trebuie imediat completată. Deoarece recunoașterea și judecata adecvată depinde de înțelepciune, subiectul este foarte actual, chiar factor decisiv în încercarea atingerii integrității creștine. Evaluând din acest punct de vedere tonul didactic, îndrumător, încurajator din secțiunea anterioară, pare o constatare evidentă faptul că autorul reprezintă el însuși acea înțelepciune divină, pe care o arată ca fiind cel mai important aspect al vieții creștine.

Izvorul înțelepciunii adevărate este Dumnezeu. El este cel care înțelege totul și judecă corect. El acordă înțelepciune cu drag (ἀπλῶς) și fără reproșuri (μὴ ὀνειδίζοντος) tuturor celor care îi solicită cu încredere acest lucru. Propozițiile afirmative și negative subliniază integritatea lui Dumnezeu față de interesul împărțit al celui îndoit. Conform opiniei lui Iacov, a cere cu credință și încredere (ἐν πίστει) este opusul comportamentului care contestă integritatea ființei și faptei lui Dumnezeu. Omul indecis, șovăitor nu poate să se lase pe mâna lui Dumnezeu. Nu are încredere nici în bunătatea, nici în devotamentul Lui. Atunci când cere de la El, nu exclude nici alte posibilități. Ia în considerare mai multe soluții deodată. Conform lui Iacov acesta este „omul cu două suflete (ἀνὴρ δίψυχος) și nestatornic (ἀκατάστατος) în toate drumurile sale.” Seamănă cu valurile mării, tulburate și împinse de vânt încoace și încolo. Îi lipsește răbdarea (ὕπομονή) amintită în versetele 2–4. Va ceda ispitei de a se descurca pe alte căi. Acest om nu trebuie să creadă că va primi ceva de la Dumnezeu, față de cel care cere cu încredere totală, fără să se îndoiască. Aspectul hotărâtor este atitudinea față de Dumnezeu: încrezându-te în El, adică lăsându-te la voia Lui, sau îndoindu-te, adică cu inima împărțită, orientându-te în mai multe direcții. În baza acestei atitudini se decide dacă o persoană iese dintr-o situație grea cu credința întărită și cu judecata corespunzătoare, sau decepționat, neîncrezător, aruncându-se și mai mult în vârtejul de zi cu zi. În timp ce opiniile corecte și atitudinea corespunzătoare reprezintă condiția de bază a unității creștine, lipsa judecății necesare poate avea consecințe fatale. Deci înainte de toate acestea trebuie învinse. Condiția este înțelepciunea, judecata care acceptă voia lui Dumnezeu. Iar aceasta poate fi îndeplinită, pentru că Dumnezeu îi îndrumă pe toți cei care îi solicită acest lucru cu credință absolută. Înțelepciunea fundamentală sau altfel zis: baza înțelepciunii este încrederea cu care privim spre Dumnezeu. Aceasta este izvorul tuturor înțelepciunilor.

Versetele 9–11

Iacov continuă ideea de bază a secțiunii anterioare, fără să-o rostească propriu-zis: baza înțelepciunii este încrederea în Dumnezeu. Toate recunoașterile ulterioare sunt consecințe ale acestei viziuni hotărâtoare.

Întrebarea este dacă acest principiu poate fi utilizat și în practică. Vorbind despre fratele smerit (dintr-o stare de jos) (ὁ ἀδελφὸς ὁ ταπεινός) și despre cel bogat (πλούσιος) Iacov prezintă cum funcționează înțelepciunea în situații de viață concrete. Alege un exemplu foarte potrivit. Divizarea socială caracteristică vremii și – cu siguranță – în parte și congregației, precum și soarta care este pecetluită de situația socială și de cele mai multe ori este neinfluențabilă – pentru că omul sărac s-a născut sărac, iar cel bogat s-a născut bogat, și în general în această postură vor muri – oferă posibilitatea extraordinară de a ne forma o idee despre înțelesul înțelepciunii și răbdării în păstrarea integrității creștine. Exemplul nu descrie o situație reală, ci sună ca o atenționare, pentru a pune pe gânduri și a oferi modele de urmat cititorilor.

Noțiunea cheie a acestei secțiuni, lăudăroșenia (καυχᾶσθαι) se referă în ambele cazuri la ceva care în aprecierea normală este în contrast total cu situația persoanei arătată ca exemplu. Dar tocmai acesta este momentul surprinzător, pentru că acest contrast polarizat arată tocmai caracterul special al unei noi abordări și judecăți de valori.

”Fratele cel smerit să se laude întru înălțimea sa. Și cel bogat întru smerenia sa.” Chemarea amintește de ideea importantă a versetului 1,2. ”Mare bucurie să socotiți, frații mei, când cădeți în felurite ispite.” Situația este inteligibilă, căci omul sărac este ispitit de sărăcia, umilința lui, în timp ce cel bogat este obsedat de bogăție. Însă în spatele îndemnului la lăudăroșenie nu stă plăcerea masochistă, și nici optimismul calm și stoic al privitorului independent de premise și condiții. Lăudăroșenia este o expresie mai puternică în comparație cu bucuria. În sens pozitiv exprimă faptul că cineva se bucură foarte mult de cineva sau ceva.

”Fratele cel smerit să se laude întru înălțimea sa” – îndeamnă Iacov. În calitate de frate (ἀδελφός), este membru al comunității care aparține lui Dumnezeu. În pofida situației sale sociale, apartenența îi conferă demnitate, înălțime (ἐν τῷ ὕψει), statut privilegiat. ”Au nu Dumnezeu i-a ales pe cei ce sunt săraci în ochii lumii, dar bogați în credință și moștenitori ai împărăției pe care a făgăduit-o El celor ce Îl iubesc?” – întreabă Iacov cu reproș (2,5), arătând însuși esența viziunii creștine. Persoana de origine umilă poate să se laude cu înălțimea sa doar dacă trece peste destinul pământesc și își îndreaptă privirea către ceea ce Dumnezeu i-a arătat. Nimic nu îl pregătește pentru acest comportament, doar statutul lui în fața lui Dumnezeu, în baza credinței în Dumnezeu.

În opoziție cu cel de origine umilă Iacov îl avertizează pe cel bogat să se laude cu smerenia lui. Cum acesta nu este considerat frate, obiectul lăudăroșeniei, adică smerenia este justificată prin efemeritatea vieții umane și a bunurilor materiale. Cel bogat judecă corect dacă admite că nu are motive de speranță. Viața lui trece, bunurile i se pierd asemenea unei flori de câmp care se ofilește și cade, dacă răsare soarele arzător. În spatele acestei idei se află Isaia, Iov și literatura psalmică. Ce umilință este pentru omul bogat să se confrunte cu faptul că toată viața lui, mândria lui, siguranța lui s-au bazat pe bunuri efemere! Este umilitoare recunoașterea faptului că viața lui este la fel de

limitată, ca și a celorlalți. Dacă și în pofida acestei recunoașteri își menține vechiul punct de vedere, atunci își va nega și ascunde în continuare existența sa efemeră și neînsemnată. Dar dacă se laudă cu smerenia sa, așa cum îl îndeamnă și Iacov, va păși pe drumul cel drept, va judeca cu înțelepciune și prin aceasta a și început rezistența, pentru că s-a opus ispitelor care izvorăsc din poziția sa socială și situația sa materială.

Versetul 12

Secțiunea 1,2–11 este încheiată de Iacov prin macarism. Ideea de bază își atinge apogeul aici. De la aceste înălțimi se întrezăresc deja îndepărtări escatologice. Macarismul formulat asemenea unui proverb se referă la persoana care rezistă neclintit în fața încercării. Sfârșitul drumului nu se vede încă, însă direcția este menținută fără ocolișuri. Prezentul său este caracterizat prin perseverență, comportament răbdător (ὕπομένει πειρασμόν). Acest prezent va fi pus pe neașteptate într-o lumină nouă prin promisiunea unui viitor mântuit păstrat doar pentru cei răbdători.

Expresia μακάριος – tocmai datorită caracterului macarismului – desemnează judecata de valori a lui Dumnezeu. Ca și predicat nominal descrie starea unei persoane sau a unei comunități: fericit, binecuvântat. Redă ecoul îndemnului încurajator, apelator la judecată a lui Iacov: ”Mare bucurie să socotiți” (v.2); ”să se laude” (v.9) cel sărac și cel bogat. Înțelesul cuvintelor care anterior păreau enigmatice se elucidează acum. Rezistența în fața ispitelor este deja o stare binecuvântată. Cel care rezistă, se bucură de placul, apropierea, compania lui Dumnezeu. Cât rezistă în fața încercărilor, nu este singur. În afară de acestea Dumnezeu îi va dăruia viață escatologică (viață eternă) celui care rezistă până la final: ”căci lămurit făcându-se va lua cununa vieții”.

Ideea din versetele 2–12 ar rămâne neterminată fără ultimul rând al versetului 12. (12d): ”pe care a făgăduit-o Dumnezeu celor ce Îl iubesc pe El.” Verbele care domină această unitate scurtă sunt noțiuni relaționale. Promisiunea și dragostea se îndreaptă către celălalt. Nu este deloc întâmplător, că în ultima idee Iacov se concentrează tocmai pe relația dintre om și Dumnezeu. Forma verbelor indică faptul că punctul de plecare al fiecărei manifestări umane este chiar Dumnezeu. Totul se bazează pe promisiunea Lui. Promisiunea aceasta, respectiv beneficiul din darul escatologic conform acestei promisiuni (viața eternă) este punctul de început și cel de sfârșit al linei vieții omului credincios. Dumnezeu a pus în vedere (ἐπηγγείλατο) darul vieții celor care au o atitudine plină de iubire față de El (τοῖς ἀγαπῶσιν αὐτόν). La împlinirea sorții lor este martor Dumnezeul credincios, pentru că viața lor a început de la Dumnezeu și cu Dumnezeu, iar bunătatea Lui darnică și binecuvântată susține viața.

Nu este deloc întâmplător faptul că șirul de idei de la versetele 2–11 își atinge apogeul în versetul 12. Iacov se pronunță aici cel mai pregnant cu privire la prezența lui Dumnezeu. De aici putem observa că încrederea și rezistența omului creștin au o singură bază solidă, respectiv atitudinea lui Dumnezeu față de om. Iar ceea ce el crede și face este chiar răspunsul credinței lui izvorât din experiența prezenței divine (devotamentul divin).

CEA DE-A DOUA MARE UNITATE: IACOV 1,13-18.

Secțiunea poate fi divizată în două mari subunități. Prima, alcătuită din versetele 13-15, vorbește despre darurile de la Dumnezeu și integritatea lui perfectă și indivizibilă. Cea de-a doua parte, versetele 16-18 vorbesc despre viața primită de creștini de la Dumnezeu și vocația lor de îndeplinit în lume.

Versetele 13-15

Secțiunea se leagă terminologic de secțiunea anterioară prin noțiunea de *πειρασμός*. Iacov clarifică aici originea ispitelor, în timp ca ia apărarea caracterului indivizibil al integrității lui Dumnezeu. Vesteste înțelepciune adevărată față de o prezumție falsă. Observația clarificatoare este vitală, pentru că un raționament greșit poate zdruncina credința și distruge unitatea vieții creștine. Omul ispitit ajunge să cunoască greșit propriul caracter și totodată, prin aceasta, esența reală a lui Dumnezeu, atunci când îl consideră răspunzător pentru ispite: ”De la Dumnezeu sunt ispitit.” Cramponându-se de această idee, creștinul poate ajunge în opoziție tocmai față de Dumnezeul la care ar trebui să țină cu cea mai mare încredere în perioada ispitelor. Cu ajutorul a două propoziții negative Iacov arată totalitatea integrității lui Dumnezeu. Conform esenței sale Dumnezeu nu poate fi ispitit de rău, iar El însuși nu ispitește pe nimeni. Dumnezeu nu răspunde la influențe negative venite din exterior. Nu poate fi constrâns să acționeze contrar voinței sale. Pentru că orice intenție rea este străină de El. El nu duce pe nimeni în ispită. Din această cauză toate imaginile negative despre Dumnezeu sunt false. Atitudinea teologică a lui Iacov este foarte clară: binele și răul trebuie separate complet unul de celălalt. Același lucru îl consideră hotărâtor pentru totalitatea vieții creștine (2-4). Această idee va fi detaliată în versetele 16-18.

După ce Iacov îl exonerează pe Dumnezeu de acuzațiile false, arată originea ispitei și consecințele acesteia. Dualismul cosmologic îi este străin. Rădăcina răului nu îl caută într-o realitate supraomenească, ci chiar în om însuși. Fără excepție, fiecare (*ἕκαστος*) este răspunzător el însuși pentru faptele sale rele. Nimeni nu poate învinui pe alții pentru propriile sale gânduri și fapte. Ispita va încerca să se apropie de om din perspectiva propriului trup (*ὕπὸ τῆς ἰδίας ἐπιθυμίας*). Izvorăște din dorință (*ἐπιθυμία*). Iacov arată cu ajutorul unui șir logic pericolul reprezentat de dorință, care mai apoi zămislește păcatul, iar păcatul la rândul lui va duce la moarte (v.15). Procesul spiritual este ilustrat prin procesul natural al nașterii (*τίκτει, ἀποκύει*). Modul de exprimare ilustrează foarte bine desfășurarea evenimentelor cu caracter fatal (fatalitatea). Deci trebuie să se reziste, până se poate. Omul nestatornic, indecis (*ἀκατάστατος*) în toate privințele nici nu realizează că tactica sa de amânare, târăganare îl expune unui pericol mortal. Dacă cedează dorinței, iar păcatul predomină asupra lui, moartea îi va fi parte. Însă Dumnezeu îi recompensează cu viață escatologică pe cei care îl iubesc, și bazându-și viața pe promisiunea lui, persistă până la final (v.12).

Versetele 16–18

În ultima unitate toate afirmațiile sunt despre Dumnezeu, și fiecare afirmație îl are ca subiect. Iacov atrage toată atenția asupra permanenței realității și atitudinii lui Dumnezeu. Începe cu o atenționare fermă: "Nu vă înșelați!", pentru a accentua și mai mult contrastul dintre raționamentul uman necorespunzător (13–15) și realitatea lui Dumnezeu (16–18). Dumnezeu nu poate fi ispitit de rău, și nici el însuși nu duce pe nimeni în ispită. Ba din contră, de la el izvorăște tot ce-i bun, precum își au originea la El cei care au primit un statut special și au fost special însărcinați. Ponderea acestei idei este subliniat de Iacov prin faptul că se adresează audienței cu expresia "frații mei dragi" (v.16): acum urmează cea mai importantă informație. Acesta este baza tuturor înțelepciunilor, și punctul de plecare al atitudinilor oamenilor. Căci doar acela vede adevărat, care îl cunoaște pe Dumnezeu în realitatea lui, și doar acela judecă corect, care recunoaște misiunea care i-a fost destinată de voința lui Dumnezeu. Iacov îi cheamă pe cititori cu glasul îngrijorat, dar hotărât al iubirii ca în locul gândurilor îndoielnice să acorde atenție adevărului pe care îl va prezenta axiomatic.

O ființă pământească poate accede la realitatea lui Dumnezeu doar prin darurile lui Dumnezeu. De aceea Iacov vorbește mai întâi despre darurile lui Dumnezeu. Îl prezintă prin atitudinea Lui. "Toată darea cea bună și tot darul desăvârșit de sus este." Toate expresiile referitoare la dar sunt accentuate. "Toată" în sensul inclusiv se referă la faptul că ceea ce este bun este doar de la Dumnezeu. În afară de cele oferite de El, nu este nimic bun. Dacă Dumnezeu nu dă, tot ce-i bun este străin de lumea pământească. Atributele se sincronizează frumos. Dumnezeu, care oferă daruri bune, le oferă complet, fără cusur: calitate în totalitatea sa.

Afirmația privind calitatea de părinte a lui Dumnezeu sună straniu față de versetele 1,27 și 3,9: Dumnezeu este Părintele cerului înstelat (a corpurilor cerești). În această viziune cosmologică se integrează perfect ideea privind imuabilitatea lui Dumnezeu. Locul stelelor pe bolta cerească se modifică în mod ciclic (παράλλαγή), în timpul trecut, ziua trece în noapte, se scurtează sau chiar se lungeste în funcție de anotimp, umbra Lunii se proiectează pe pământ, formând o eclipsă, dar permanența lui Dumnezeu nu este umbrită de schimbare (τροπήσ ἀποσκίασμα). Integritatea Lui nu poate fi pusă la îndoială. Poartă în el însuși garanția atitudinii sale față de om. În opoziție cu omul nestatornic (2–15), el însuși este realitatea neschimbabilă a bunătății. Este așa cum îl cunoaștem prin darurile sale.

Cu toate că Iacov nu îl numește pe Dumnezeu în mod direct Părintele creștinilor, ce altceva ar putea urma în versetul 18. "După voia Sa ne-a născut prin cuvântul adevărului, ca să fim începătură fapturilor Lui." Formulată altfel: Dumnezeu le-a dat viață creștinilor prin evanghelie, ca să se raporteze la el și să fie prezenți în această lume ca și poporul Lui sfințit.

Iacov descrie cu plasticitate fapta lui Dumnezeu și situația credincioșilor. Expresia ἀπεκύησεν indică actul nașterii, dar în sens general face referire la

activitatea dătătoare de viață a lui Dumnezeu. În timp ce păcatul "aduce" moarte (v.15), Dumnezeu cheamă la viață o nouă comunitate prin intermediul cuvântului său zămislitor. Cuvântul este cuvântul adevărului. În privința esenței este adevăr, iar în manifestare este eficient în mod productiv. Aceste două caracteristici sunt inseparabile. Adevărul lui constă în faptul că este în opoziție majoră cu lumea. Acolo unde este prezent cu preponderență, este purtătorul unei noi faceri (ca și act). Îndeamnă la gândire adevărată și fapte credincioase. Evanghelia, cuvântul adevărului nu numai că transmite cunoștințe dar și formează prin cunoaștere, dă viață celor pe care îi atinge.

Pârğa, sau începătura (ἀρχή), cel dintâi rod al pământului, este un dar rezervat lui Dumnezeu. În realitate constituie proprietatea legitimă a lui Dumnezeu. În sens mai larg desemnează tot ce Dumnezeu își rezervă Lui însuși. Ceea ce a fost chemat la viață de cuvântul lui creator este "începătură", este proprietatea lui legitimă. Viața lui este viață dedicată lui Dumnezeu. De aceea trebuie să își trăiască viața în așa fel, ca și cum ar fi un fel de reprezentant al vieții izvorâte din adevărul lui Dumnezeu printre creaturile lui Dumnezeu: este reprezentarea realității lui Dumnezeu. A fost orânduit să trăiască în această lume, dar cu privirea către Dumnezeu și conform poruncii lui Dumnezeu. Angajamentul față de Dumnezeu, credința statornică, încrederea neînfrântă exprimă permanența, neclintirea lui Dumnezeu și fidelitatea față de lumea creată. Iar dacă prin credința față de Dumnezeu reușește să se mențină departe de ispitele poftelor trupești și feluritele ispite lumești, atunci prin această păstrare a distanței, respectiv prin această viziune și faptă diferită care o acompaniază, devine ceva vizibil din realitatea mai bună, mai luminoasă a lui Dumnezeu.

Integritatea creștină, care poate fi completă doar prin atașamentul și urmărirea stăruitoare a lui Dumnezeu, este într-un fel deosebit o mărturie a integrității lui Dumnezeu în fața lumii. În această vocație Iacov se vede împreună cu cititorii săi (ἑμᾶς). Ideea este enunțată în această formă doar la sfârșitul acestei secțiuni introductive lungi. Aici însă exprimă această idee chiar de două ori, accentuând că atât el, cât și cititorii lui au fost chemați și orânduiți la viață de cuvântul creator al lui Dumnezeu. În comunitatea autorului și a fraților dragi, ajungând la noi recunoașteri sau înțelegeri mai profunde, fraza de încheiere sună solemn, aproape ca și un crez: "După voia Sa ne-a născut prin cuvântul adevărului, ca să fim începătură fapturilor Lui."